

והא תנן נמי גבי סוכה כי האי גוונא
[בחובת סוכה של קטן ה"צריך לאמו"]:
קטן שכבר אין צריך לאמו — חייב בסוכה,
ד"מחנכין ליה מדרבנן" [רש"י].

והוינן בה [כלומר: ומפרשין לה] בגמרא
סוכה, עלה דההיא משנה: ואיזהו קטן שאין
צריך לאמו?

אמרו רבי רבי ינאי: כל שנפנה לצרכיו,
ואין אמו מקנחתו.

רבי שמעון בן לקיש אמר: כל שניער
משנתו ואינו קורא "אימא". דכיון שאינו
קורא לאמו, אם כן איך צריך לה.

ותמהינן התם עלה דרבי שמעון בן לקיש:
וכי עד שאינו קורא "אימא" סלקא דעתך
דעדיין צריך לאמו חשיב?!

והא אפילו גדולים, שבודאי אין צריכים
לאמם, נמי קרו "אימא" כשנעורים
משנתם?!

ומפרשין לה התם: אלא אימא: כל שניער
משנתו ואינו קורא: "אימא אימא". כלומר:
שאינו נח מלצווח ולקרוא לה עד שבאה
אמו אליו.

והשתא מוכיחה הגמרא: וכן כמה הוא הקטן
שאיך צריך לאמו, לפי מה דמפרשין לה
התם? — כבר ארבע כבר חמש, כל קטן
לפי חריפותו!

ואם כן תיקשי לרב אסי, דאמר שעד היותו
בן שש אין צורך להניח לו עירוב בפני עצמו

שארצה אחר כך יקנה לי עירובי עתה! וכיון
ש"יש ברירה" קונה לו העירוב למפרע,
כאילו ברר מקודם [שער הציון בהבנת
רש"י].

אמר דחי לה רב אשי: לעולם יש ברירה
בדרבנן. ומשנתנו לא הצריכה שיסמוך על
העירוב מבעוד יום.

אלא: הודיעוהו מבעוד יום, ולא הודיעוהו
אלא משתחשך — הוא דקתני.

כי לא שייך ענין "ברירה", לומר דהוה ניחא
ליה, כל שלא ידע כלל מן העירוב.

ולפיכך: הודיעוהו מעוד יום מותר, הודיעוהו
משתחשך אסור.

אמר רב אסי: קטן עד בן שש שנים —
יוצא בעירוב תחומין של אמו, שעירבה
לעצמה, ולא זיכתה לו בעירוב, ולא הניחה
עבורו מזון שתי סעודות בפני עצמו.

ומוליתו עמה, דכגופה דמי. כי מסתמא
דעתה עליו, כיון דלא סגי ליה בלאו אמו,
[רש"י].⁽¹⁾

מיתבי: קטן שצריך לאמו — והוא פחות
מבן שש כדמפרש ואזיל — יוצא בעירוב
אמו.

וקטן שאין צריך לאמו — אין יוצא בעירוב
אמו.

והיכי אמרת דעד בן שש יוצא בעירוב
אמו?!

וכי תימא דעד בן שש מיקרי "צריך לאמו".

יום אחד, צריך לערב עליו בפני עצמו [משנה

1. אבל אם נכנס בתוך שנתו השביעית אפילו